

Pârâtă: Republica Polonă

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a asigura aplicarea Directivei 2002/15/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 privind organizarea timpului de lucru al persoanelor care efectuează activități mobile de transport rutier ⁽¹⁾, în ceea ce privește conducătorii auto independenți, și, în orice caz, prin neinformarea Comisiei cu privire la adoptarea acestor dispoziții, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 2 alineatul (1), al articolelor 3-7 și al articolului 11 din directiva menționată;
- obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Directiva 2002/15/CE este aplicabilă conducătorilor auto independenți de la 23 martie 2009.

⁽¹⁾ JO L 80, p. 35, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 125.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Cour administrative d'appel de Lyon (Franța) la 9 aprilie 2013 — Maurice Leone, Blandine Leone/Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

(Cauza C-173/13)

(2013/C 171/40)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour administrative d'appel de Lyon

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Maurice Leone, Blandine Leone

Pârâte: Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile coroborate ale articolelor L. 24 și R. 37 din Codul privind pensiile civile și militare, astfel cum rezultă acestea din aplicarea Legii nr. 2004-1485 din 30 decembrie 2004 de rectificare a bugetului pe anul 2004 și Decretul

nr. 2005-449 din 10 mai 2005 pot fi considerate ca operând o discriminare indirectă între bărbați și femei, în sensul articolului 157 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene?

2. Dispozițiile articolului 15 din Decretul 2003-1306 din 26 decembrie 2003 privind regimul de pensionare al funcționarilor afiliați la Casa națională de pensii a funcționarilor autorităților publice locale pot fi considerate ca operând o discriminare indirectă între bărbați și femei, în sensul articolului 157 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene?
3. În cazul unui răspuns afirmativ la una dintre primele două întrebări, o astfel de discriminare indirectă poate fi justificată prin prevederile alineatului (4) al articolului 157 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene?

Recurs introdus la 9 aprilie 2013 de Consiliul Uniunii Europene împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 29 ianuarie 2013 în cauza T-496/10, Bank Mellat/Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-176/13 P)

(2013/C 171/41)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Consiliul Uniunii Europene (reprezentanți: S. Boelaert și M. Bishop, agenți)

Celelalte părți din procedură: Bank Mellat, Comisia Europeană

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Tribunalului:

- anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 29 ianuarie 2013 pronunțate în cauza T-496/10;
- soluționarea definitivă a cauzei și respingerea acțiunii formulate de Bank Mellat împotriva măsurilor contestate;
- obligarea Bank Mellat la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Consiliu în cadrul procedurii în primă instanță și în cadrul prezentei proceduri de recurs.

Motivele și principalele argumente

Consiliul consideră că Hotărârea Tribunalului din 29 ianuarie 2013 pronunțată în cauza T-496/10, Bank Mellat/Consiliul, este afectată de următoarele erori de drept:

1. Tribunalul a greșit atunci când a stabilit, în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii, că Bank Mellat se putea baza pe protecțiile și garanțiile drepturilor fundamentale indiferent dacă putea fi considerată o emanație a statului iranian.
2. Tribunalul a stabilit în mod greșit că unele dintre motivele invocate pentru a impune măsuri restrictive împotriva Bank Mellat nu erau suficient de precise.
3. Tribunalul a aplicat în mod greșit jurisprudența referitoare la comunicarea de informații privind dosarul Consiliului.
4. Tribunalul a considerat în mod greșit că motivele invocate pentru impunerea de măsuri restrictive împotriva Bank Mellat nu îndeplineau condițiile pentru ca aceasta din urmă să fie desemnată în actele juridice pertinente și nu erau susținute de elemente de probă, în condițiile în care:
 - nu a ținut seama în mod corespunzător de o constatare a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite potrivit căreia Bank Mellat le-a permis entităților iraniene implicate în programul de arme nucleare, de rachete și de apărare să efectueze tranzacții;
 - nu a ținut seama de faptul că dovezile privind susținerea de către Bank Mellat a activităților nucleare iraniene proveneau din surse confidențiale;
 - a considerat în mod greșit că furnizarea, recunoscută de Bank Mellat, de servicii bancare unei entități implicate în activitățile de proliferare nucleară ale Iranului înaintea desemnării respectivei entități de către Consiliul de Securitate al ONU nu era suficientă pentru a justifica impunerea de măsuri restrictive împotriva Bank Mellat.

Recurs introdus la 16 aprilie 2013 de Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS, Travetanche Injection SPRL împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 1 februarie 2013 în cauza T-368/11, Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS, Travetanche Injection SPRL/Comisia Europeană

(Cauza C-199/13)

(2013/C 171/42)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurente: Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS și Travetanche Injection SPRL (reprezentanți: K. Van Maldegem, avocat, R. Cana, avocat)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Regatul Țărilor de Jos

Concluziile recurentelor

Recurentele solicită Curții:

- anularea hotărârii pronunțate de Tribunal în cauza T-368/11; și
- anularea Regulamentului (UE) nr. 366/2011 al Comisiei din 14 aprilie 2011 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), în ceea ce privește anexa XVII (acrilamidă) ⁽¹⁾ (denumit în continuare „regulamentul atacat”); sau
- cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului spre judecare pentru ca acesta să se pronunțe asupra acțiunii în anulare introduse de recurente; și
- obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată (inclusiv a cheltuielilor efectuate în procedura în fața Tribunalului).

Motivele și principalele argumente

Recurentele susțin că, prin respingerea acțiunii lor în anulare, Tribunalul a încălcat dreptul comunitar. Mai precis, recurentele afirmă că Tribunalul a săvârșit o serie de erori în interpretarea situației de fapt și a cadrului juridic aplicabil situației lor. Aceasta a stat la baza unei serii de erori de drept săvârșite de Tribunal, care, în special:

- a interpretat în mod eronat Regulamentul nr. 1488/94 ⁽²⁾, atunci când a reținut că în speță Comisia nu a săvârșit o eroare de manifestă de apreciere prin faptul că nu a luat în considerare toate faptele și circumstanțele pertinente;
- a interpretat în mod eronat Regulamentul nr. 1488/94, atunci când a reținut că în speță Comisia nu a săvârșit o eroare de manifestă de apreciere în evaluarea datelor referitoare la expunere avute în vedere;
- a săvârșit o eroare de drept și a interpretat în mod eronat REACH reținând că în speță Comisia nu a săvârșit o eroare de manifestă de apreciere la adoptarea regulamentului atacat pe baza informațiilor referitoare la un alt produs decât cel supus restricțiilor impuse prin regulamentul atacat;
- a săvârșit o eroare de drept reținând că în speță Comisia nu a încălcat principiul proporționalității;
- a săvârșit o eroare de drept reținând că în speță Comisia nu și-a încălcat obligația de motivare; și